

DİNLE ŞİİRLERİ

Hazırlayan: İsmail COŞKUN (ASTAGOS)

İÇİNDEKİLER

1. [Mustafa Kemal'i Düşünüyorum](#)
2. [Anadolu Sevgisi](#)
3. [Binbirinci Gece \(Hancı\)](#)
4. [Zindandan Mehmed'e Mektup](#)
5. [Her Şey Sende Gizli](#)
6. [Yaşadıklarımın Öğrendiğim Bir Şey Var](#)
7. [Yaşamaya Dair \(1-2-3\)](#)
8. [Desem Ki](#)
9. [Dost](#)
10. [Babam](#)
11. [Analar](#)
12. [Ben Sokak çocuğuyum](#)
13. [Oğul](#)
14. [Sol Yanım](#)
15. [Tahir İle Zühre Meselesi](#)
16. [Ucuz İnsanlar](#)
17. [Barış](#)
18. [Duy Oğul](#)
19. [Acı](#)
20. [Annem](#)
21. [Türkiye](#)
22. [İhlamlar Çiçek Açtığı Zaman](#)

MUSTAFA KEMAL'İ DÜŞÜNÜYORUM

Mustafa Kemal'i düşünüyorum;
Yeleleri alevden al bir ata binmiş
Aşıyor yüce dağları, engin denizleri,
Altın saçları dalgalanıyor rüzgârda,
Işıl ışıl yanıyor mavi gözleri...

Mustafa Kemal'i düşünüyorum;
Yanmış, yıkılmış savaş meydanlarında,
Destanlar yaratıyor cihanın görmediği.
Arkasından dağ dağ ordular geliyor,
Her askeri Mustafa Kemal gibi.

Mustafa Kemal'i düşünüyorum;
Gelmiş geçmiş kahramanlara bedel
Hükmediyor, ucsuz bucaksız göklere.
Al bir ata binmiş yalın kılıç
Koşuyorlar zaferden zafere...

Mustafa Kemal'i düşünüyorum;
Ölmemiş bir Kasım sabahı!
Yine bizimle beraber her yerde.
Yaşıyor dört köşesinde vatanın
Yaşıyor damar damar yüreklerde.

Mustafa Kemal'i düşünüyorum:
Altın saçları dalgalanıyor rüzgârda,
Mavi gözleri ışıl ışıl görüyorum.
Uykularıma giriyor her gece.
Ellerinden öpüyorum.

Ümit Yaşar OĞUZCAN

ANADOLU SEVGİSİ

Sen bizim dağları bilmezsin gülüm,
Hele boz dumanlar çekilsin de gör.
Her haftası bayram, her günü düşün;
Hele yaylalara çıkılsın da gör.

Bilmezsin ovalar nasıldır bizde;
Kağnılar yollarda, yoncalar dizde...
Saydıklarım damla değil denizde,
Hele bir ekinler ekilsin de gör.

Görmedin sen bizim mavi suları,
Karlar eriyince kırar yuları...
Köpük olur beyaz, sel olur sarı;
Hele taştan taşa dökülsün de gör.

Sen bizim köyleri görmedin ki hiç..
Yolları toz, çamur, evleri kerpiç
O kirli kabukta, o en temiz iç;
Hele bir yakından bakılsın da gör.

Anlamaz bilmezsin sen bizim halkı;
Sevgiyi bulasın yakına gel ki..
Kalıplar gerçeği göstermez belki,
Gönül perdeleri sökülsün de gör.

Abdurrahim KARAKOÇ

BİNBİRİNCİ GECE (HANCİ)

Gurbetten gelmişim, yorgunum hancı!
Şuraya bir yatak ser yavaş yavaş...
Aman karanlığı görmesin gözüm!
Beyaz perdeleri, ger yavaş yavaş.

Sıla burcu burcu... İlle ocağım!..
Çoluk çocuk hasretinde kucağım...
Sana her şeyimi anlatacağım;
Otur baş ucuma, sor yavaş yavaş.

Güç bela bir bilet aldım gişeden;
Yolculuk başladı Haydarpaşa'dan!
Hancı n'olur, elindeki şişeden,
Birkaç yudum daha ver yavaş yavaş!

Ben o gece, hem ağladım, hem içtim,
İki gün, diyârdan diyâra uçtum...
Kayseri yolundan, Niğde'yi geçtim;
Uzaktan göründü, Bor yavaş yavaş...

Garibim; her taraf bana yabancı,
Dertliyim; çekinme, doldur be hancı!
İlk önce kımıldar hafif bir sancı;
Ayrılık sonradan kor yavaş yavaş...

Bende bir resmi var, yarısı yırtık,
On yıldır evimin kapısı örtük!
Garip, bir de sarhoş oldu mu artık;
Bütün sırlarını der yavaş yavaş...

İşte hancı! ben, her zaman böyleyim,
Öteyi ne sen sor, ne ben söyleyim...
Kaldır artık, boş kadehi neyleyim,
Şu bizim hesabı, gör yavaş yavaş...

Bekir Sıtkı ERDOĞAN

ZİNDANDAN MEHMED'E MEKTUP

Zindan iki hece. Mehmed'im lafta!
Baba katiliyle baban bir safta!
Bir de geri adam, boynunda yafta...
Halimi düşünüp yanma Mehmed'im!
Kavuşmak mı?..Belki ..Daha ölmedim!
Avlu...Bir uzun yol...Tuğla döşeli,
Kırmızı tuğlalar altı köşeli.
Bu yol da tutuktur hapse döşeli...
Git ve gel...Yüz adım...Bin yıllık konak.
Ne ayak dayanır buna, ne tırnak!
Bir alem ki, gökler boru içinde.
Akıl almazların zoru içinde.
Üstüste sorular soru içinde:
Düşün mü, konuş mu, sus mu , unut mu?
Buradan insan mı çıkar, tabut mu?
Bir idamlık Ali vardı, asıldı;
Kaydını düştüler, mühür basıldı.
Geçti gitti, birkaç günlük fasıldı.
Ondan kalan, boynu bükük ve sefil;
Bahçeye diktiği üç beş karanfil...
Müdür bey dert dinler, bugün "maruzât"!
Çatik kaş...Hükümet dedikleri zat...
Beni Allah tutmuş kim eder azat?
Anlamaz; yazsız, pulsuz, dilekçem...
Anlamaz! ruhumu geçti bilekçem!
Saat beş dedi mi, bir yırtıcı zil;
Sayım var, maltada hizaya dizil!
Tek yekûn içinde yazıl ve çizil!
İnsanlar zindanda birer kemmiyet;
Urbalarla kemik, mintanlarla et.
Somurtuş ki bıçak, nâra ki tokat;
Zift dolu gözlerde karanlık kat kat...
Yalnız seccademin yönünde şefkat.
Beni kimsecikler okşamaz madem
Öp beni alnımdan, sen seccadem!
Çaycı, getir ilaç kokulu çaydan!
Dakika düşelim, senelik paydan!
Zindanda dakika farksız aydan
Karıştır çayını zaman erisin;
Köpük köpük, duman duman erisin!
Peykeler, duvara mihli peykeler;
Duvar da, başlardan yağlı lekeler.
Gömülmüş duvara, baş baş gölgeler...
Duvar, katil duvar yolumu biçtin!
Kanla dolu sünger... Beynimi içtin!
Sükût... Kıvrım kıvrım uzaklık uzar;
Tek nokta seçemez dünyada nazar.
Yerinde mi acep, ölü ve mezar?
Yeryüzü boşaldı, habersiz miyiz?
Güneşe göç var da, kalan biz miyiz?
Ses demir, su demir ve ekmek demir...
İstersen demirde muhali kemir.
Ne gelir ki elden, kader bu, emir...
Garip pencerecik, küçük, daracık;
Dünyaya kapalı, Allah'a açık.
Dua, dua, eller karıncalanmış;
Yıldızlar avuçta, gök parçalanmış.
Gözyaşı bir tarla, hep yoncalanmış...

Bir soluk, bir tütsü, bir uçan buğu;
İplik ki, incecik, örer boşluğu

Ana rahmi zahir, şu bizim koğuş;
Karanlığında nur, yeniden doğuş...
Sesler duymaktayım; Davran ve boğuş!
Sen bir devsin, yükü ağırdır devin!
Kalk ayağa, dimdik doğrul ve sevin!
Mehmed'im, sevinin, başlar yüksekte!
Ölse de sevinin, eve dönsek de!
Sanma bu tekerlek kalır tümsekte!
Yarın elbet bizim, elbet bizimdir!
Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimdir

Necip Fazıl KISAKÜREK

HER ŞEY SENDE GİZLİ

Yerin seni çektiği kadar ağırsın,
Kanatların çırpındığı kadar hafif..
Kalbinin attığı kadar canlısın,
Gözlerinin uzađı gördüğü kadar genç...
Sevdiklerin kadar iyisin,
Nefret ettiklerin kadar kötü..
Ne renk olursa olsun kaşın gözün,
Karşındakinin gördüğüdür rengin..
Yaşadıklarını kar sayma:
Yaşadığın kadar yakınsın sonuna; ne kadar yaşarsan yaşa,
Sevdiğin kadardır ömrün..
Gülebildiğin kadar mutlusun.
Üzölme bil ki ağladığın kadar güleceksin
Sakın bitti sanma her şeyi,
Sevdiğin kadar sevilleceksin.
Güneşin doğuşundadır doğanın sana verdiği değer
Ve karşındakine değer verdiğin kadar insansın.
Bir gün yalan söyleyeceksen eđer;
Bırak karşındaki sana güvendiği kadar inansın.
Ay ışığındaır sevgiliye duyulan hasret,
Ve sevgiline hasret kaldığın kadar ona yakınsın.
Unutma yağmurun yağdığı kadar ıslaksın,
Güneşin seni ısıttığı kadar sıcak.
Kendini yalnız hissettiğin kadar yalnızsın
Ve güçlü hissettiğin kadar güçlü.
Kendini güzel hissettiğin kadar güzelsin..
İşte budur hayat!
İşte budur yaşamak,
Bunu hatırladığın kadar yaşarsın
Bunu unuttuğunda aldığın her nefes kadar üşürsün
Ve karşındakini unuttuğın kadar çabuk unutulursun
Çiçek sulandığı kadar güzeldir,
Kuşlar ötebildiđi kadar sevimli,
Bebek ağladığı kadar bebektir.
Ve herşeyi öğrendiğin kadar bilirsin,
bunu da öğren,

SEVDİĞİN KADAR SEVİLİRSİN...

Can YÜCEL

YAŞADIKLARIMDAN ÖĞRENDİĞİM BİR ŞEY VAR

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı, yoğunluğuna yaşayacaksın bir şeyi
Sevgilin bitkin kalmalı öpülmekten
Sen bitkin düşmelisin koklamaktan bir çiçeği

İnsan saatlerce bakabilir gökyüzüne
Denize saatlerce bakabilir, bir kuşa, bir çocuğa
Yaşamak yeryüzünde, onunla karışmaktır
Kopmaz kökler salmaktır oraya

Kucakladın mı sınıksız kucaklayacaksın arkadaşını
Kavgaya tüm kaslarınla, gövdenle, tutkunla gireceksin
Ve uzandın mı bir kez sınıksız kumlara
Bir kum tanesi gibi, bir yaprak gibi, bir taş gibi dinleneceksin

İnsan bütün güzel müzikleri dinlemeli alabildiğine
Hem de tüm benliği seslerle, ezgilerle dalarcasına
İnsan balıklama dalmalı içine hayatın
Bir kayadan zümrüt bir denize dalarcasına

Uzak ülkeler çekmeli seni, tanımadığın insanlar
Bütün kitapları okumak, bütün hayatları tanımak arzusuyla yanmalısın
Değişmemelisin hiçbir şeyle bir bardak su içmenin mutluluğunu
Fakat ne kadar sevinç varsa yaşamak özlemiyle dolmalısın

Ve kederi de yaşamalısın, namusluca, bütün benliğine
Çünkü acılar da, sevinçler gibi olgunlaştırır insanı
Kanın karışmalı hayatın büyük dolaşımına
Dolaşmalı damarlarında hayatın sonsuz taze kanı

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün evrene karışırçasına
Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana.

Ataol Behramoğlu

YAŞAMAYA DAİR (1-2-3)

1

Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
bir sincap gibi mesela,
yani, yaşamının dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden,
yani bütün işin gücün yaşamak olacak.

Yaşamayı ciddiye alacaksın,
yani o derecede, öylesine ki,
mesela, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda,
yahut kocaman gözlüklerin,
beyaz gömleğinle bir laboratuarda
insanlar için ölebileceksin,
hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde.

Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil,
ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için,
yaşamak yanı ağır bastığından.

1947

2

Diyelim ki, ağır ameliyatlık hastayız,
yani, beyaz masadan,
bir daha kalkmamak ihtimali de var.
Duyumamak mümkün değilse de biraz erken gitmenin kederini
biz yine de güleceğiz anlatılan Bektaşî fıkrasına,
hava yağmurlu mu, diye bakacağız pencereden,
yahut da sabırsızlıkla bekleyeceğiz
en son ajans haberlerini.

Diyelim ki, dövüşölmeye değer bir şeyler için,
diyelim ki, cepheleyiz.
Daha orda ilk hücumda, daha o gün
yüzükoyun kapaklanıp ölmek de mümkün.
Tuhaf bir hınçla bileceğiz bunu,
fakat yine de çıldırısıya merak edeceğiz
belki yıllarca sürecektir olan savaşın sonunu.

Diyelim ki hapisteyiz,
yaşımız da elliye yakın,
daha da on sekiz sene olsun açılmasına demir kapının.
Yine de dışarıyla birlikte yaşayacağız,
insanları, hayvanları, kavgası ve rüzgarıyla
yani, duvarın ardındaki dışarıyla.

Yani, nasıl ve nerede olursak olalım
hiç ölmeyecekmiş gibi yaşanacak...

1948

3

Bu dünya soğuyacak,
yıldızların arasında bir yıldız,
hem de en ufaklarından,
mavi kadifede bir yıldız zerresi yani,
yani bu koskocaman dünyamız.

Bu dünya soğuyacak günün birinde,
hatta bir buz yığını
yahut ölü bir bulut gibi de değil,
boş bir ceviz gibi yuvarlanacak
zifiri karanlıkta uçsuz bucaksız.

Şimdiden çekilecek acısı bunun,
duyulacak mahzunluğu şimdiden.
Böylesine seviyecek bu dünya
'Yaşadım' diyebilmen için...

(Şubat 1948)

Nazım Hikmet Ran

DESEM Kİ...

Desem ki vakitlerden bir nisan akşamıdır,
Rüzgarların en ferahlatıcısı senden esiyor,
Sende seyrederim denizlerin en mavisini,
Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim,
Senden kopardım çiçeklerin en solmazını,
Toprakların bereketlisini sende sürdürdüm,
Sende tattım yemişlerin en cümlesini.

Desem ki sen benim için,
Hava kadar lazım,
Ekmek kadar mübarek,
Su gibi aziz bir şeysin;
Nimettensin nimettensin!
Desem ki...
İnan bana sevgilim inan,
Evimde şenliksin,bahçemde bahar;
Ve soframda en eski şarap.
Ben sende yaşıyorum,
Sen bende hüküm sürmekteisin.
Bırak ben söyleyeyim güzelliğini,
Rüzgarlarla,nehirlerle,kuşlarla beraber.
Günlerden sonra bir gün,
Şayet sesimi fark edemezsen,
Rüzgarların,nehirlerin,kuşların sesinden,
Bil ki ölmüşüm.
Fakat yine üzülme müsterih ol;
Kabirde böceklerle ezberletirim güzelliğini,
Ve neden sonra
Tekrar duyduğum gün sesimi gökkubbede,
Hatırla ki mahşer günüdür
Ortalığa düşmüş seni arıyorum.

Cahit Sıtkı TARANCI

DOST

Dost vardır ekmek gibi
Acıkınca ararsın
Dost vardır akrep gibi
Sen ondan hep kaçarsın
Dost vardır ilaç gibi
Sen hep onu ararsın

Dost vardır
Yağmurla toprak gibi
Nasıl toprak kurumuş
Hasretse yağmura
Dost vardır öyle
Hasrettir dostuna

Dost vardır yakut gibi
Kullanıldıkça parlar
Dost vardır pamuk gibi
Kullanıldıkça yıpranır

Dost vardır ırmak gibi
Seyrine doyamazsın
Dost vardır ateş gibi
Dokunursan yanarsın

Dost vardır dolunay gibi
Gecenı aydınlatır
Dost vardır güneş tutulması gibi
Gündüzünü karartır

Dost vardır 'AZAD' gibi
Uzaktır ma yürekte
Dost vardır 'HASRET' gibi
Özlemle beklenilmekte...

Ömer SEVİM

BABAM

Babam, uykunu böleceğim,
ama seninle konuşmak istiyorum.
Uyan baba, uyan! Bak sana neler anlatacağım.
Baş ucuna gelip, sana böyle haykırdığımda gözlerini açıyorsun,
Biliyorum
Beni dinliyor, belki de bana bir şeyler fısıldıyorsun,
Biliyorum.
Ama gücüm, ne toprağı yenip gözlerine ulaşmaya yetiyor.
Ne de fısıltılarını işitebiliyorum.
Yine de öğrettiğin gibi hissedebiliyorum.
Yarın 18 Şubat.
Sen gideli altı sene oldu.
Bize "elveda" demeden ilk gidişindi.
Bizleri öpmeden ilk kapıdan çıkışın,
Gelirken alayım; bir şey lazım mı diye sormayı ilk unutuşun
Kravatını bile takmamıştın bu sefer,
Nereye gittin ki, bu kadar önemsizleşti alışkanlıkların?
Soğuk mu baba oralar?
Güneş bir nebze olsun dokunur mu gözlerine?
Of of gözlerin beni çıldırtıyor.
En uzun, en anlamlı nutukları gözlerinden okudum hep.
Hala, evimizin duvarında bana neler anlatıyorlar neler...
Bir sen daha vardı gözlerinde senden öte
Bari biriniz kaldınız benimle, çok şükür.
Altı yıldır damarlarımda kaç tur attın kim bilir?
Sen damarlarımda dolaşıyorsun.
İkimiz bunu biliyoruz ya, bu da yeter.
Babam, buraları hiç merak etme.
Tanrının toprağın altındaki loşundan daha karanlık bu dünya
Bizim evde bir ben kaldım.
İki delikanlı da üniversiteyi bu yıl bitiriyorlar
Nasıl asiler, nasıl senin oğlun olduklarını anlatıyorlar
Her attıkları adımda, bilemezsin
Yarın uçümüz de geleceğiz başucuna.
Bir de, sakın telaşlanma, bu üç kardeş hep el ele
Ve tek yumruk.
Ne güzel dostların var babam,
Sana her geldiğimde, kimin koyduğunu bilmediğim çiçekler
Buluyorum küçük bahçende.
Bizi arayıp, soruyorlar, birbirleriyle tanıştırtırken
"Yeğenim" diye hitap ediyorlar. "Sadığımın kızı",
seni anlatıyorlar sonra
Tam bir Ankara delikanlısıydı diyorlar.
Övüyorlar, övüyorlar,
Yine söylüyorum "Sen sağken de badem gözlüydün babam"
Yüksek dağlardaki uzak ağaç görüntülerine
Bulutların karmaşasına
Dalgalara, yakamozlara, gruplara,
Gece uzaklardan gelirken yol kenarındaki
Çalıların garip şekillenişlerine,
Minicik bir hareket eder mi diye, duvardaki resmine
Uyumak üzereyken gelen tıkırtıyla irkilip,
evin dört bir köşesine bakıyorum hep
Karşıma çıkarsın diye.
Lanet olsun, yoksun!
Bir gece rüyama gir baba!
Kucakla, ıslak ıslak bir öp be!
Çok özledim; çok özledim anlıyor musun?
Çok özledim...

Serdar ERKUL

ANALAR

Garibin anası pencerelerden
Yanık türkülerle yollara bakar.
İncecik yüzünde her akşam üstü,
Çizgi çizgi, nokta nokta bir efkar.

Fakirin anası her sabah sessiz
Ağlar çocuğunun aç çıplak durduğuna...
Elleri koynunda kalır çaresiz,
Bin pişman doğduğuna, doğurduğuna.

Mahkumun anası susar, konuşmaz
Suçu kendisinde sanır.
Kaçar insanlardan, aydınlıklardan
Duvarlara bile baksa utanır.

Açılrsa üstüm biraz duyar da gece yarısı
Kalkar yatağından gelir.
Bir mübarek el uzanır yorganıma usulca
Bilirim anamın elidir.

Bir merhamet, bir sıcaklık, bir gurur,
"Yavrum" diyen sesinde
Ve günde beş vakit nabzı vurur,
Beyaz tülbentinde seccadesinde

Karımın anası anama benzer,
Öylesine yakın duygulu, ince...
Özü sözü bir yayla gözesi kadar berrak
Oturacak yer bulamaz çıkıp yanına gelince,
Yüreği, destanlar gibi sımsıcak.

Ve alnım açıksa, başım dikse
Dirliğimiz varsa, mutluyşam,
Yüzüme gülüyorsa böyle bu şehir...
Bir beyaz zambak gibi pırıl pırılrsa yavrum
Ve yavrumsa sevdiren bana her şeyi bir bir
Bu mutluluk, bu düzen, bu bitmeyen aydınlık
Anasının yüzü suyu hürmetinedir.

Yavuz Bülent BAKİLER

BEN SOKAK ÇOCUĞUYUM

Sayfa no yok..
Cilt no yok..
Hane no yok..
Ana adı: Ben sokak çocuğuyum abi
Hani şu uçurtması gökyüzünde asılı kalan
Bilyelerini rüyalarında unutan
Ve oyuncaklarını masal kahramanlarına çaldıran çocuk warya
O benim işte..
O benim abi
Sahi bir annem olmalıydı değil mi?
Ben dudaklarımda sokakları beslemiyorum oysa
Sahi abi tadı nasıldı anne sütünün?
Anneler nasıl okşar çocuklarını?
Anne kokusu nasıldır kimbilir
Ana ha..
Bir anne cizebilirmisin benim için
Karanlığın kar soğuğu
Parmak uçlarına..
Bir anne..
Unutulmuş çocukların ürkek avuçlarına..
Bir anne..
Ve yanınaa beni eklermisin abi?
Tıpkı sulu boya resimlerdeki gibi sımmsıcak!
Sahi abi senin gözlerini kesmiyor değil mi?
Bir köprünün soğuk, gergin we karanlık bedeni
Sahi sen hiç seyrettinmi ay dedeyi bir köprünün altından Üşüdünmü abi kayan bir yıldız bakarken
Abi sen..abi sen..
Boşver..
Get boyat istersen ayakkabılarını
Ben aha şu ayakkabıların bağcıklarından asılıyorum yaşama
Gel boyat ayakkabılarını
Boyatta resmi çıksın
Dostun, düşmanın tüm kaldırımlara..

Sayfa no yok..
Cilt no yok..
Hane no yok..
Yokların varlığında
Tam göbek bağından yakalandınmi hiç yalnızlığa?
Bir de bir de.. babam olmalıydı değilmi?
Baba...!!
Beni dövecek bir babam bile yok biliyormusun?
Nasırlı ellerinde şefkat arayacağım bir insan
Kim bilir bayramlarda neler alır babalar çocuklarına
Unutmuşum bayramlarınızda vardı sizin öyle değil mi?
Arifeleriniz..
Bayramlarda temize çekilen dostluklar wardı sonra
Oysa ben kırık dökük ısıklar ısmarlıyorum güneşe we mehtaba
Yankısız bestelenmemiş we bestelenmeyecek
Bir babam olsaydı belki yeterdi
Çocuk olurdum eskisi gibi
Şımarırdım öylesine
Boşver abi
Kimin neyine bayram
Kimin neyine hediye
Baba kimin neyine abi
Sahi senin düşlerin wardır

Söylesene göremediğin rüyanın düşünüyü kurarmısın?
Ahmet bir düşün görmüş
Geçenlerde köprü altında tanıştık
Yorgun we geç gelen bir gecede
Utandırken anlattı, anlatırken utandı
Bir ip bağlamış gökkuşağına
Bak ana diyormuş uçurtmamı gördünmü
Ya uçurtmamın gölgesinde bilye oynayan çocukları
Ahmet'in düşün işte..
Bana düşlerini kiralarmısın abi..
Bedava boyarım ayakkabılarını
Bana düşlerini... düşlerini abi
Boşver.. boşver..
Bak iyi parlayacak bu ayakkabılar
En parlak ayakkabılarınıla yürüyeceksin yaşama
Sen düşünme sokaklar düşünsün beni
Gazete manşetleri,
3.sayfa haberleri düşünsün,
İsimsiz bir damla gözyaşı düşünsün,
Sen beni düşünme.. düşünme be abi
Nasıl olsa ben olmayan ayakkabılarımın sıcaklığıyla basıyorum Tüm kaldırımlara..
Olmasada anne babası sokakların
Sokak çocuğuyum işte
Ben sokak çocuğuyum
Kazanılmadan kaybedilmiş bir geleceğin herhangi bir yerinde
Ben sokak çocuğuyum abi
Hani şu uçurtması gökkuşağında asılı kalan
Bilyelerini rüyalarında unutan
Oyuncaklarını masal kahramanlarına çaldıran çocuk varya
İşte o benim..benim abi..O benim abi benim abi..

Ali ULURASBA

OĞUL

Yok oğul yok
Açın halinden anlamıyor tok.
Sen sen ol
Almasan da ver karıncanın hakkını karıncaya.
Yol arayana yol,
Yoksul olana kol kanat ger.
Sen sen ol oğul
Çalandan çırpandan davacı ol.
Bölüp de vermezsen ekmeğini
Haram olsun ana sütü, baba emeği.
Marifet sayma şişirdiğin göbeği.

İster ulema
İstersen bin defa hacı ol.
Ne mala kan ne mülke.
Kimlere han olmadı ki bu ülke.
Hırsız arsız değil oğul
Bu dünyada var sen de kiracı ol.

Oğul, oğul. Sen sen ol
Ne şiddeti bağrında
Ne hiddeti barındır.
Alim ol kendini arındır.
Kavgadan yana değil, ricacı ol.
Çalış, çabala, yorul terini sil.
Dünyada yerini bil.
Ayaklar altında değil oğul
Baş tacı ol.

Devletin malı geçerse eline
Fakirin fukaranın saçının teline
Dokunursan ey oğul
Bir dilim ekmeğin aç
Bir kuru soğanın muhtacı ol.

Yıkık duvarlara dayanak
Kimsesizlere el ayak ol.
Yağmur ol, sağnak ol
Hal hatır soran ol.
Yoksul damlarının oğul, sacı ol.

Aç kalmak değil ki manası orucun
Marifet açık olması avucun.
Göz açık değil oğul.
Göçüp giderken de bir rahmet oku
Anana, atana duacı ol.

SOL YANIM

Merhaba anne yine ben geldim
Merak etme okuldan çıktım da geldim
Annelerde babalar gibi merak eder mi bilmiyorum ama
Ali okula gitmezsem annem çok kızar merak eder demiştide onun için söylüyorum
Geçen hafta öğretmen sağ elimde sarımsak sol elimde soğan dedirte dedirte
Öğretti sağımı solumu
ben biliyorum anne sağım neresi solum neresi
Ağrıyan yanımın neresi olduğunu şimdi iyi biliyorum anne
Hani geçen geldiğimde şuram acıyor şuram işte demiştimde
Bir türlü söyleyememiştim ya arıyan yanımı anne
Bak Şimdi söylüyorum
Şuram işte “Sol Yanım” çok acıyor anne
Hem de hergün acıyor anne, her gün
Dün sabah annesi ayşenin saçlarını örmüştü
Elinden tutup okula getirdi
Yakasıda danteldi. Zil çalınca öptü hadi yavrum sınıfa dedi
Bende ağladım ağladım işte utanmadım
Öğretmen ne oldu dedi
Düştüm dizim çok acıyor dedim, yalan söyledim anne
Dizim acımıyordu ama sol yanım çok acıyordu anne
Bugün bende saçım örülsün istedim babam ördü ama onunki gibi olmadı
Dantel yaka istedim babam ben bilmem ki kızım dedi
Bari okula sen götür dedim babam e kızım iş dedi
Bende “banane” dedim ağladım
Kızım ekmek dedi babam
Sustum ama okula giderken yine ağladım anne
Ha bide sol yanım çok acıdı anne
Herkesin çorapları bembeyaz benimkiler gri gibi
Zeynep annem beyazlara renkli çamaşır katmadan yıkıyormuş dedi
Babam hepsini birden yıkıyor
Babam çamaşır yıkamasını bilmiyor mu anne
Uff babam
Hergün domates peynir koyuyor beslenmeme
Üzülmesin diye söylemiyorum ama
Arkadaşlarım hergün börek pasta kurabiye getiriyor
E biliyorum babam pasta yapmasını bilmez anne
Hava kararıyor ben gidiyim anne
Babam bilmiyor kaçıp kaçıp sana geldiğimi
Duyarsa kızmaz ama
Çok üzülür biliyorum
Kim bozuyor toprağını çiçeklerini kim koparıyor
İzin verme anne
Ne olur
Toprağına el sürdürme
Eve gidince aklıma geliyor birde bunun için ağlıyorum anne
Bak kavanoz yanımda toprağından bi avuç daha alıyım
Biliyormusun anne
Her gelişimde aldığım topraklarımı şu kavanozda biriktirdim
Üzerine de resmini yapıştırdım başucuma koydum
Her sabah onu öpüyorum kokluyorum
Kimseye söyleme anne
Bazende konuşuyorum onunla
Ne yapıyım seni çok özliyorum anne
Ha unutmadan öğretmen yarın anneyi anlatan bi yazı yazacaksınız dedi
Ben babama yazdıracağım
Öğretmen anlarsa çok kızar ama

Banane kızarsa kızsın
Ben seni hiç görmedim ki
Neyi nasıl anlatacağım anne
Senin adın geçince
Sol yanım acıyor anne
Hiç birşey yutamıyorum
Bazende dayanamayıp ağlıyorum
Kağıda da böyle yazamam ya anne
Ben gidiyorum anne
Toprağını öpiyim sende rüyama gel, sende beni öp
Sen rüyama gelmeyince sol yanımın acısı ile
uyanıyorum anne
Sol yanım acıyor anne
İşte tam şurası
Sol yanım çok acıyor anne
Seni çok özledim
Çok
Anne

Ayla AYDEMİR

TAHIRLE ZÜHRE MESELESİ

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil,
bütün iş Tahirle Zühre olabilmekte
yani yürekte.

Meselâ bir barikatta dövüşerek
meselâ kuzey kutbunu keşfe giderken
meselâ denerken damarlarında bir serumu
ölmek ayıp olur mu?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Seversin dünyayı doludizgin
ama o bunun farkında değildir
ayrılmak istemezsin dünyadan
ama o senden ayrılacak
yani sen elmayı seviyorsun diye
elmanın da seni sevmesi şart mı?
Yani Tahiri Zühre sevmeseydi artık
yahut hiç sevmeseydi
Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Nazım Hikmet RAN

UCUZ İNSANLAR

İnsanlar da parsellenmiş arsalar gibi
Duygular bölük bölük,his parça parça.
Bakışları andırır gerçek dost gibi
Yürekler sönük sönük,sis dalga dalga.

Şerefın böylesi ucuz gittiği,
Yüreğın böylesine teslim dediği.
Kulun kula acz ile ram ettiğini
Ne yazık ki burada sizinle gördüm.

Eskiden şeref için ölenler vardı,
Gurur onur şahsiyetin anlamı vardı.
Gerçekleri haykırmak yiğit şanıydı,
Bugün eskiden demek ne kadar acı.

Birleşmiş üçü beşi birlik olmuşlar,
Sükut ikrardan diye suskun kalmışlar.
Cemaziyelevvel malum ya bize
Ucuz ihanete ortak olmuşlar.

Benim adım Bedirhan bilenler bilir,
Benim özüm de bir sözlerim de bir.
Yalan söylüyorsam söyleyin bir bir,
Doğru diyorsanız söyleyin hep bir.

İsim isim yazmak bana yakışmaz,
Teşhir etmem ise yakışık almaz.
Dost oldum herdem dost bulamadım,
Ulan çek git derim size yakışmaz

Bedirhan GÖKÇE

BARİŞ

çocuğun gördüğü düştür barış,
ananın gördüğü düştür barış,
ağaçlar altında sevdalıların sevda sözleridir barış.
gözlerinin içinde uçsuz bucaksız bir gülümseme,
elinde yemiş dolu zembil
ve alnında ter tomurcukları,
-pencerede suyu soğutan testideki damlalar gibi-
akşamüstü eve dönen babadır barış..

dünyanın yüzünde yara izleri kapanırken,
ağaçlar diktiğimizde
havanın mermilerinin kazdığı çukurlara,
yangının kavurduğu yüreklerde,
ilk tomurcuklarını açarken umut
ve ölümler kanlarının boşa gitmediğini bilerek
yana dönüp içermeksizin
uyuyabildiklerindedir barış..

barış yemek kokusudur tüten
akşamleyin arabanın yolda durmasının
korkutmadığı,
kapı çalınmasının dost demek olduğu
ve pencereyi saat başı açmanın,
renklerinin uzaktaki çanlarıyla
gözlerimizin bayram etmesini
sağlayan gökyüzü
demek olduğu zamandır barış..

barış bir bardak sıcak süt ve bir
kitaptır uyanan çocuk önünde.
başaklar birbirlerine eğilip 'işte,
ışık,ışık,ışık!' dedikleri
ve ufuk çemberi ışıkla dolup taşıdığı
zamandır barış..

hapishaneler onarılıp kitaplıklar yapıldığı zaman,
eşikten eşiğe bir türkü yükseldiği
zaman geceleyin,
cumartesi akşamları mahalle berberinden çıkan yeni traş olmuş bir işçi gibi
baharda ay buluttan çıktığı zamandır barış..

geçmiş gün,
yitirilmiş gün olmadığı
sevinç yapraklarını akşamın içine salan kök
ve kazanılmış bir gün, hak edilen bir uyku olduğu zaman,
acıyı kovmak için zamanın dört bucağından
güneşin hemen ayakkabılarını
bağladığını duyduğun zamandır barış..

insanların sıkışan elleridir barış,
dünyanın masasındaki ekmektir,
gülümsemesidir annenin.
budur yalnızca.
başka bir şey değildir barış.
ve toprakta derin kırıklar açan,
sabahlar tek bir sözcük yazarlar:
barış
başka bir şey değildir barış..

dizelerimin rayları üzerinde
buğday ve güller yüklenmiş
geleceğe doğru yol alan trendir barış.
kardeşlerim,
barış içinde derin derin soluk alıyor
tüm dünya bütün düşleriyle.
verin elinizi kardeşlerim,
barış budur işte...

barış ışınlar demetidir yaz ovalarında,
iyilik alfabesidir tanın dizlerinde.
'kardeşim' dediğin,
'yarın kuracağız' dediğin zaman
kuracağız dediğimizi kurunca
türkü çağırıldığımız zamandır barış.

Yannis RİTSOS

DUY OĞUL

Doğur,emek ver büyüt ,sen sağken kaybet
Bu nasıl iş Allah`ım hayret mi hayret
Başına gelenler bilir sen gelde sabret
Sana hakkım helal olsun duy oğul....

Ölmeden bir çeşit bu, evlat acısı
Neredesin öbür dünya yolcusu
Artık susmaz bu yüreğin sancısı
Sana hakkım helal olsun duy oğul...

Unutulur mu hiç anne olduğum
Neydi ettiğim, nedir bulduğum
Senin için bir gül gibi solduğum
Sana hakkım helal olsun duy oğul...

Kimseye göstermem akan yaşımı
Olunmaz derde saldın ana başımı
Helal iken haram ettin aşımı
Sana hakkım helal olsun duy oğul...

Gün oldu yemedin,bende aç kaldım
Büyüttüm, insan ettim topluma saldım
Şimdi ben ellerim koynumda kaldım
Sana hakkım helal olsun duy oğul...

Doktor paran dı parmağımda ki yüzük
Her yanımda ezik, başım eğik,yürek büzük
Öbür dünyada bilesin başkadır düzük
Sana hakkım helal olsun duy oğul...

Ne sen varsın, ne ben varım yalnız yanarım
Ömür boyu çektiğim acılara,çilelere yanarım
Büyüttüğüm yıllar var zararım, karım
Sana hakkım helal olsun duy oğul...

Nerde arasam seni, nerde mezarın
Üşenmem İstanbulu arşın arşın kazarım
İçim taşar da ben azını yazarım
Sana hakkım helal olsun duy oğul...

Ayser ÖZBAKIR

ACI

Seni de vururlar bir gün, ey acı
Uçuşup durduğun kanatlarından,
Sazın, sözün, türkülerin tükenir,
Ellerin koynunda, kalakalırsın.

Şakalarına kar yağıyor bilesin ey acı,
Gül açan yüzlerimizde göğeriyo rengin senin de..
Biz seni ta eskilerden tanırız.
Hani göğüslerimizde taş olur inerdin.
Avuçlarımızda Hira Dağı'ydın.
Al atların tan yerine ayarlanmış yevelerinde
Akdeniz rüzgarlarına karışan sendin.

Seni de yakarlar bir gün ey acı
Bir tabduk kul gözlerinden vurursa
Parmakların eğilir silah tutamaz,
Çıgıllıklarım çağlar aşar, duymazsın.

Nereden başladı bu kesik dans?
Ve dansa karşı afyonlanmış hecin yüzlü insanlar ki
Kim kimin yanında?
Kim kimin karşısında?
Meclis kürsüsünden konuşan bu adam kim?
Üsküdar Kız Lisesi'nde okuyan genç kız,
Çantasında kimin fotoğrafını taşıyor.
Kadıköy Vapuru'nda
Sigarasını tütüren delikanlılar neden gülüyorlar ki?

Seni de vururlar bir gün ey acı.
Bir kuytu köşede sapan taşlı çocuklar...
Dalın, kolun, fidelerin budanır.
Kuru bir kütükle kalakalırsın.

Öyle bakmayın balkonlarınızdan!
Fırat Nehri ayrılık çıbanına tutuldu
Damarlarımızı yırtıyor.
Tuna nehri onulmaz Boşnak sızıları
pompalıyor yüreğine.
Plevne türküleri ağıtlara dönüşürken
Delikanlı yiğitler, inancın, emeğin
Ve aşkın kılcal damarlarına bulanıp sustular.

Seni de vururlar bir gün ey acı
Hüznün bahçesinde soldurulmuş gül gibi
Bu sevdaya düşsen sen de yanarsın
Suskun, sıcak, uzun yaz geceleri.

Ve siz ey analar, hani siz gecelerinizi böler
Çocuklarınıza ninniler söylerdiniz.
Hani siz Fatihler doğururdunuz.
Çocuklar hep yetim kalıyor.

Kolları ve bacakları budanmış delikanlıları,
Boyunları gövdesinden ayrılmış insanları...
Gözleri uyur gibi kapanmış,
Kan pıhtıları içindeki bu çocukları,
Gelişmiş laboratuvarlarınızda, dikkatle inceleyin
Ve bir gün bu memleket gül bahçesine dönecek...
Bunu böylece bilin ve unutmayın...

Ferman KARAÇAM

ANNEM

Bakışın güneş gibi ısıtır içimizi
Bakışın aydınlatır üzgün kalpleri annem.
Elimizden şefkatle tutarsın her an bizi
Dünyaya geldiğimiz günden beri annem.

En tatlı hatırası en sevimli çağımın
Yüzünde gölgesi var gül yüzlü bayrağımın.
Anavatan diyorlar adına toprağımın
Sen vatanlaştırırsın bastığın yeri annem.

Gözlerinde taptaze bir bahardır dört mevsim.
Sevgi enginliğinde kim sana eş olur kim?
Ayağının altına sermiş cenneti rabbim,
Anne... Büyük Allah'ın büyük eseri anne...

Seni anmak bir başka tatlı
Seninle olmak bir rüya şaheseri.
Ve ötesi...
Ruhuma sindirdiğin ötelere ötesi...

Yaslasam başımı dertli dizlerine okşar mısın annem?
Bir yandan da yavrum der misin bunca zamandan sonra?
Gömülecek toprağımın bile kirlendiği dünyadan kaçan bana,
Muhabbet kaynağı gönlünde bir yer verir misin annem?

Al götür beni anne bu diyarlardan
Yüceler yücesi dergaha...
Şefkatinin umanında bir defa daha yıka da gönder beni
Çöz duygularımdaki karmaşıklığı göz yaşlarımla...

Seni sevmeyi unutturdular,
Beni senden kopardılar annem.
Seni nasıl sevmem gerektiğini öğrenemedim.

Ak saçlı başını alıp eline
Kara hüylara dal anneciğim.
O titrek kalbini bahtın yeline
Bir ince tüy gibi sal anneciğim.

Sanma birgün geçer bu karanlıklar
Zulmetin ardında yine zulmet var.
Çocuklar hıçkırır anneler ağlar,
Yaşlı gözlerinle kal anneciğim.

Gözlerin aksi bir derin hiçin
Kanadın yayılmış çırpınmak için.
Bu kış yolculuk var diyorsa için,
Beni de beraber al anneciğim.

Seni aradım bitmez gecelerde
Koşacakken "Dur!" dedi gurbet
Günler uğradı akşamları kapıma
Dediler sabret...

Yıllarca bekledim
Boğuldum havuzunda sabrın annem.
Şimdi sensiz, yapayalnız, çöl ortasında bir çiçek gibiyim
Söyler misin, çiçeğini kim sulayacak annem.

Bir gün sılaya geldiğimde
Bir şeyler sezersen halimde
Hiç şaşmayasın anacığım...
Başımı koyup dizlerine
Uzun uzun ağlayacağım.
Bütün insanların yerine...

Yığın yığın dert içinde ben
Yüzümde kıvrılmaya ahdetmiş yıllar...
Oysa uçmalıydım mavi bulutların üstünde
Dualarımla annem...

Oysa şimdi uçmak şöyle dursun
Düz yolda yolu şaşırdım.
Tutamadım sözümü
Ne olur affet beni annem...

TÜRKİYE

Vurulmuşum toprağına taşına,
Yerde gezen, gökte uçan kuşuna.
Baharına, yazına, kara kışıma
Vurulmuşum.
Eli kalem, eli kazma, eli kürek tutan,
Yüzü toprak kokan,
Sınırlarında omuz omuza yatan
İnsanlarına...
Benim iyi yürekli kardeşlerim
Hep senin dostlarındır;
Benim çiğdem kokulu memleketim.

Ekin biçtim tarlalarında demet demet,
Kaval çaldım, koyun güttüm yaylalarında,
Tuza bandım ekmeğimi;
Kolumu yastık yaptım düzünde, bayırında,
Kesemde bereket, gönlümde servetim,
Dizimde kuvvet, torbamda katık,
Damarlarımda dolaşan memleketim.

Gözlerin ne güzel deniz mavisil
Ormanlar urban olmuş yeşil yeşil;
Uzanır kolların nehirler boyu,
Sıcak kucağında saadetim.
Benim çiğdem kokulu memleketim.

Nice türküler yakıldı senin için;
Destanlar düzüldü, bayrak, bayrak,
Davullar vuruldu, dize geldi zeybeklerin;
Kapında nöbet tuttu yıllar yılı,
Gençliğim, heyecanım, gayretim.

Gözümde nur, içimde sevgi,
Elimde saz, dilimde türkü memleketim.
Türkiye, doğduğum,
Türkiye, doyduğum,
Türkiye, konduğum yurt!
Sevgim, inancım özlemim!
Beşiğimi salladın, sendedir mezarım.
Sen, gönlümde yatan memleketim.

Adil TURAN

IHLAMURLAR ÇİÇEK AÇTIĞI ZAMAN

Dilimde sabah keyfiyle yeni bir umut türküsü
Kar yağmış dağlara, bozulmamış ütüsü
Rahvan atlar gibi ırgalanan gökyüzü
Gözlerimi kamaştırırsa da geleceğim sana
Şimdilik bağlayıcı bir takvim sorma bana
-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Ay, şafağa yakın bir mum gibi erimeden
Dağlar çivilendikleri yerde çürümeden
Bebekler hayta hayta yürümeden
Geleceğim diyorum, geleceğim sana
Ne olur kesin bir takvim sorma bana
-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Beklesen de olur, beklemesen de
Ben bir gök kuruşum sırmalı kesende
Gecesi uzun süren karlar-buzlar ülkesinde
Hangi ses yürekten çağırır beni sana
Geleceğim diyorum, takvim sorma bana
-Ihlamur çiçek açtığı zaman.

Bu şiir böyle doğarken dost elin elimdeydi
Sen bir zümrüd-ü ankaydın, elim tüylerine deydi
Sevda duvarını aştım, sendeki bu tılsım neydi?
Başka bir gezegende de olsan dönüşüm hep sana
Kesin bir gün belirtemem, n`olur takvim sorma bana
-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Eski dikişler sökülür de kanama başlarsa yeniden
Yaralarım en acı tütünleri basacağım ben
Yeter ki bir çağır beni çiçeklendiğin yerden
Gemileri yaksalar da geleceğim sana
On iki ayın birisinde, kesin takvim sorma bana
-Ihlamur çiçek açtığı zaman.

Bak işte, notalar karıştı, ezgiler muhalif
Hava kurşun gibi ağır, yağmursa arsız
Ey benim alfabemdeki kadim Elif
Ne güzellik, ne de tat var baharsız
Güzellikleri yaşamak için geleceğim sana
Geleceğim diyorum, biraz mühlet tanı bana
-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Ihlamurlar çiçek açtığı zaman
Ben güneş gibi gireceğim her dar kapıdan
Kimseye uğramam ben sana uğramadan
Kavlime sâdıkım, sâdıkım sana
Takvim sorup hudut çizdirme bana
Ben sana çiçeklerle geleceğim
-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Bahaeddin KARAKOÇ

ÇOCUĞUMUZA!

Sürekli meşguldüm o kadar sene,
Seninle doyasıya oynayamadım.
Sen beni çağırdın gel oyna diye,
Ben bir türlü zaman ayıramadım.

Giydirdim, doyurdum, seni kolladım,
Sadece bunları yeterli sandım.
Bana oyuncacı getirdiğinde,
Ben seni çoğu kez, başımdan savdım.

Yatağa yatırır seni okşardım,
Sen uyur uyumaz hemen çıkardım.
Şimdi o günleri çok özlüyorum,
Keşke bir dakika fazla kalsaydım.

Hayat ne kadar kısa, yıllar çabuk,
Ne zaman büyüdü bu küçük çocuk,
Ona dokunmak için uzandığımda
Ellerim boş kalır, yüreğim buruk.

Artık ne resimler, ne oyunlar,
Ne 'iyi geceler', ne sarılmalar,
Hepsi çok geride, ulaşmak zor,
Yaşanmadı sanki o güzel yıllar.

Artık hiç işim yok, yapayalnızım.
Günlerim çok uzun, üstelik bomboş
Keşke isteklerini bir bir yapsaydım
Küçük arzuların şimdi çok şirin çok

Alice CHA